Standaard

Erythrura (Papegaai-amadines)

Bamboe papegaai-amadine.
Lombok papegaai-amadine.
Driekleur papegaai-amadine.
Forbes papegaai-amadine, (Blauwgroene papegaai-amadine).
Kleinschmidt's papegaai-amadine.
Konings papegaai-amadine.
Kortstaart papegaai-amadine.
Manilla papegaai-amadine.
Indische nonpareil.
Papoea papegaai-amadine.
Roodkop papegaai-amadine.
Veelkleur papegaai-amadine.

Uitgegeven door:
Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

Copyright by NBvV.
Alle rechten voorbehouden

Uitgave: oktober 1998

OPMERKING VOORAF:
Om het document snel te kunnen downloaden zijn figuren en opmaakruimten verwijderd.
De bladzijdenummers van de inhoudsopgave zijn daardoor niet meer juist.

Index:

Index 1
Voorwoord 3
Papegaai-amadines Algemeen: 4
Bij de standaard Erythrura 4
Vederstructuur Erythrura 4
Soortbeschrijving 5
Fysieke standaard van de Erythrura soorten algemeen 7
Kleur- en tekeningstandaard van de Erythrura soorten algemeen 7

Bamboe papegaai-amadine: 8
1. Ondersoorten van de Erythrura hyperythra 8
2. Mutaties 8
3. Fysieke standaard bamboe- en lombokpapegaai-amadine 8
4. Kleur- en tekeningstandaard 9
wildkleur 9

Lombok papegaai-amadine: 11
5. Kleur- en tekeningstandaard 11
wildkleur 11

Driekleur papegaai-amadine: 13
1. Ondersoorten van de Erythrura thrichroa 13
2. Mutaties 13
3. Kleurvererving 14
4. Fysieke standaard 14
5. Kleur- en tekeningstandaard 15
wildkleur 15
lutino 15

Blauwgroene papegaai-amadine (Forbes papegaai-amadine): 17
1. Ondersoorten van de Erythrura tricolor 17
2. Mutaties 17
3. Kleurvererving 17
4. Fysieke standaard 17
5. Kleur- en tekeningstandaard 18
wildkleur 18

Kleinschmidt's papegaai-amadine: 19
1. Ondersoorten van de Erythrura kleinschmidti 19
2. Mutaties 19
3. Fysieke standaard 19
4. Kleur- en tekeningstandaard 20
wildkleur 20

Konings papegaai-amadine: 21
1. Ondersoorten van de Erythrura regia 21
2. Mutaties 21
3. Fysieke standaard 21
4. Kleur- en tekeningstandaard 22
wildkleur 22

Kortstaart papegaai-amadine: 23
1. Ondersoorten van de Erythrura peali 23
2. Mutaties 23
3. Kleurvererving 23
4. Fysieke standaard 24
5. Kleur- en tekeningstandaard 24
wildkleur 24

Manillapapegaai-amadine: 25
1. Ondersoorten van de Erythrura virifacies 25
2. Mutaties 25
3. Fysieke standaard 25
4. Kleur- en tekeningstandaard 25
wildkleur 25

Indische nonpareil: 26
1. Ondersoorten van de Erythrura coelica 26
2. Mutaties 26
3. Kleurvererving 26
4. Fysieke standaard 27
5. Kleur- en tekeningstandaard 27
wildkleur 27
geelbuik 28

Papoea papegaai-amadine: 29
1. Ondersoorten van de Erythrura papuana 29
2. Mutaties 29
3. Fysieke standaard 29
4. Kleur- en tekeningstandaard 30
wildkleur. 30

Roodkop papegaai-amadine: 31
1. Ondersoorten van de Erythrura psittacea 31
2. Mutaties 31
3. Kleurvererving 32
4. Fysieke standaard 32
5. Kleur- en tekeningstandaard 32
wildkleur 32
zeegroen 33
gele zwartoog 33

Veelkleur papegaai-amadine: 34
1. Ondersoorten van de Erythrura coloria 34
2. Mutaties 34
3. Fysieke standaard 34
4. Kleur- en tekeningstandaard 34
wildkleur 34

VOORWOORD

In 1984 schreef de toenmalige Technische Commissie Tropische vogels: "Binnen afzienbare tijd zullen bij de diverse soorten papegaai-amadines meerdere mutaties optreden, reden waarom de TC het dan ook wenselijk acht de papegaai-amadines op te nemen in de standaard Australische prachtvinken en papegaai-amadines". Sinds 1984 zijn er inderdaad enkele mutaties bij de papegaai-amadine ontstaan. Veel belangrijker is het beschikbaar komen van meer soorten papegaai-amadines voor de kweker.
Nu, in 1998 de standaard Australische prachtvinken volledig vernieuwd is, is door de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten besloten een zelfstandige standaard Erythrura uit

te geven. De papegaai-amadines hebben een volledig eigen groep kwekers aan zich weten te binden. Bovendien zou een nieuwe standaard "Australische prachtvinken en papegaai-amadines" zo omvangrijk worden, dat deze onhanteerbaar zal zijn.

De medewerking aan deze standaard, van kwekers en kenners van de Erythrura soorten, is als boeiend en leerzaam ervaren. Indien de werkgroep, uit naam van het bestuur van de Keurmeestervereniging Tropische vogels en parkieten informatie of medewerking verzocht aan collega hobbyisten, was dit nimmer vergeefs. Het is dan ook goed een ieder voor de bijdrage aan deze standaard te bedanken. In het bijzonder dient de werkgroep Papegaai-amadines, bestaande uit de heren B. Bosch, P. van den Hooven en H. van de Weerdhof bedankt te worden. Deze standaard is grotendeels door hun inbreng en inzet tot stand gekomen.
Zoals elke standaard, zal ook deze standaard periodiek herzien, bijgewerkt en/of uitgebreid moeten worden. Dit mag geen bezwaar zijn, daar de uitgave geschiedt in een losbladig systeem.
Deze nieuwe standaard vervangt de in 1984 uitgegeven standaard Australische prachtvinken en papegaai-amadines.
Tenslotte spreekt het bestuur van de KMV-TP de hoop uit, dat deze geheel herziene standaard stimulerend mag werken op de ontwikkelingen bij de kweek en de keuring van de papegaai-amadines.

Bergen op Zoom, oktober 1998
De KMV Tropische vogels en parkieten.

BIJ DE STANDAARD ERYTHRURA.

Het genus Erythrura, de papegaai-amadines, vormt een duidelijk aparte groep astrilden, waarbij de groene basiskleur overheerst, gecombineerd met blauwe en/of rode veervelden. Samen met de gouldamadine, Chloebia gouldiae, bezitten alle papegaai-amadines als jonge vogels opvallende iriserende papillen in de hoeken van de snavel.
Dit geslacht bevat elf soorten. Samen met de gouldamadine, welke door sommige auteurs ook bij dit geslacht wordt gerekend, zijn dit de enige astrilden met een overwegend groene basiskleur.
Hoewel de gouldamadine zeer nauw verwant is aan de papegaai-amadines, wordt deze niet in deze standaard behandeld. Door vergaande domesticatie en het ontstaan van diverse mutaties, is de gouldamadine in een afzonderlijke standaard beschreven.
Sommige papagaai-amadines vertonen een duidelijk geslachtsdimorfisme, terwijl dit bij andere soorten niet of nauwelijks waarneembaar is.
Het formaat variëert van 10 cm bij de kleinere soorten, zoals de blauwgroene-, veelkleur- en kortstaart papegaai-amadine, tot zo'n 15 cm bij de grootste soort, de papoea papegaai-amadine. Het model gaat hier vaak mee samen en is kort en gedrongen bij de kleinere soorten en langer en slanker bij de grotere soorten. Het grotere formaat is dan ook vaak mede te danken aan het bezit van een langere en meer gepunte staart. De Indische nonpareil bezit zelfs 3 tot 4 cm verlengde middelste staartpennen.
Het verspreidingsgebied van de papegaai-amadines omvat geheel Indonesië, vanaf Maleisië tot en met geheel Nieuw-Guinea, een groot aantal ten noorden en ten oosten van Nieuw-Guinea en Australië liggende eilanden en eilandengroepen en Noord-Australië. Enkele soorten komen voor in een beperkt verspreidingsgebied en zijn dan ook éénsoortig. Andere soorten hebben een zeer uitgebreid verspreidingsgebied en hebben daardoor een aantal ondersoorten gevormd. Deze ondersoorten zijn niet altijd van elkaar te onderscheiden en worden daarom niet allemaal in deze standaard beschreven. Wel worden eventuele ondersoorten genoemd en de verschillen met de beschreven standaardvorm aangegeven.

VEDERSTRUCTUUR ERYTHRURA SOORTEN.

De bevedering van de papegaai-amadines is nog niet wetenschappelijk onderzocht, maar gelet op de overeenkomst met de bevedering van de gouldamadines, kunnen toch enkele conclusies worden getrokken.

1. Carotenoïde kleurstoffen.
In de bevedering van de erythrurasoorten treffen we zowel rood- als geel carotenoïde aan.

2. Melanine kleurstoffen.
In de bevedering van de erythrurasoorten treffen we zwart eumelanine en roodbruin phaeomelanine aan.
Bij de bamboe papegaai-amadines is het phaeomelaninebezit in wangen, borst, buik en onderstaartdekveren zo groot, dat deze bevedering warm kaneelbruin van kleur is.
De groene lichaamskleur wordt verdiept door eumelaninebezit in de haakjes van de bevedering.

3. Overige kleurbeïnvloedende factoren.
De groene- en blauwe bevedering van de papegaai-amadines is van het structurele type. Door de aanwezigheid van eumelanine rond de medulaire cellen, worden blauwe lichtstralen zichtbaar.
Wanneer zich in de cortex geel carotenoïde bevindt, is de veer groen van kleur.

SOORTBESCHRIJVING.

1) Bamboe papegaai-amadine, Erythrura hyperythra.
Heeft een enigszins versnipperde verspreiding van het Maleisische schiereiland, via Borneo en Java, tot de Philippijnen, Celebes en de kleine Soenda-eilanden.
Door deze vrij uitgebreide en versnipperde verspreiding heeft zich een zestal ondersoorten gevormd, waarvan de uitersten dermate verschillend zijn, dat zij beiden in deze standaard zijn opgenomen.

2) Indische nonpareil, Erythrura prasina.
Eén van de fraaiste papegaai-amadines, met een zeer duidelijk geslachtsdimorfisme. Ook de soort met de meest verlengde middelste staartpennen.
Het verspreidingsgebied omvat Thailand, Laos, het Maleisische schiereiland, Sumatra en Borneo.
Naast twee ondersoorten is bij deze soort, vanuit het wild, een relatief algemene kleurmutant bekend, welke ook in de standaard is opgenomen.

3) Manilla papegaai-amadine, Erythrura viridifacies.
Een weinig bekende papegaai-amadine, welke alleen voorkomt op het Philippijnse eiland Luzon. Met zijn hoofdzakelijk groene kleur en alleen rode staart, de minst contrastrijke papegaai-amadine.
Heeft ook verlengde middelste staartpennen, al zijn deze minder verlengd dan bij de Indische nonpareil.

4) Blauwgroene papegaai-amadine, Erythrura tricolor.
Een korte gedrongen papegaai-amadine, welke alleen voorkomt op Timor en enkele ten oosten hiervan gelegen eilanden.
De enige papegaai-amadine, met een geheel blauwe kop, borst en buik.

5) Driekleur papegaai-amadine, Erythrura trichroa.
De meest bekende papegaai-amadine, met de meest uitgebreide verspreiding. Van Celebes, in het westen via de Molukken en Nieuw-Guinea tot aan de Hebriden, in de Stille Oceaan in het oosten en van de Caroline-eilanden in het noorden tot Noord-Australië in het zuiden.
Door deze verspreiding over een groot aantal eilanden heeft zich een tiental ondersoorten kunnen vormen. Diverse ondersoorten zijn in het verleden in West-Europa ingevoerd. Door niet gerichte kweek is een mengpopulatie ontstaan, waarbij niet meer te bepalen is, tot welke ondersoort deze behoort. Daarom worden van de driekleur-papegaai-amadine geen ondersoorten gevraagd en wordt simpelweg de voorkeur gegeven aan de meest contrastrijke exemplaren.
Hoewel per ondersoort een vrij goed verschil is aan te geven tussen de verschillende geslachten, kan bij deze mengpopulatie geen duidelijk geslachtsverschil worden aangegeven. In deze standaard wordt dan ook geen afzonderlijke omschrijving van de pop gegeven.

6) Papoea papegaai-amadine, Erythrura papuana.
De grootste papegaai-amadine, welke een zeer grote gelijkenis heeft met de driekleur papegaai-amadine. Door een enkeling in het verleden beschouwd als ondersoort van trichroa, de driekleur papegaai-amadine. Daar er echter geen vermenging plaats vindt op die plaatsen, waar de beide soorten elkaar overlappen, terecht als aparte soort beschreven.
Komt in een drietal beperkte berggebieden voor op Nieuw-Guinea.
Is waarschijnlijk niet in gevangenschap aanwezig in Europa. Enkele exemplaren van de ondersoort sigilifera van E. trichroa, welke recent zijn geïmporteerd en ook afkomstig zijn van Nieuw-Guinea, zijn foutief als papoea papegaai-amadines aangeboden.

7) Veelkleur papegaai-amadine, Erythrura coloria.
Een korte driekleur papegaai-amadine met rode halvemaan-vormige oorvlekken achter het blauwe masker. Nauw verwant met trichroa, de driekleur papegaai-amadine en door sommigen beschouwd als ondersoort hiervan.
Het zeer beperkte verspreidingsgebied van de kleine populatie van deze soort beslaat alleen het Katanglad gebergte in centraal Mindanao, Philippijnen.

8) Roodkop papegaai-amadine, Erythrura psittacea.
Samen met de driekleur- de meest bekende papegaai-amadine. Ondanks het beperkte verspreidingsgebied, wat alleen Nieuw-Caledonië bevat, is deze soort al zeer lang bekend in gevangenschap en wordt al vele generaties gekweekt. Mede hierdoor is een aantal kleurmutaties bekend, welke ook in de standaard zijn opgenomen.

9) Kortstaart papegaai-amadine, Erythrura peali.
Door de korte staart toont deze soort een meer gedrongen model. Komt in het wild voor op de Fiji-eilanden en wordt regelmatig geïmporteerd en ook gekweekt. Er is een enkele kleurafwijkende vogel van deze soort bekend, maar aangezien het (nog) niet gelukt is van deze vogels nakweek te verkrijgen, zijn er geen kleurafwijkingen in de standaard opgenomen.

10) Konings papegaai-amadine, Erythrura cyaneovirens.
Een vrij onbekende soort, welke veel overeenkomsten vertoont met en ook nauw verwant is aan de kortstaart papegaai-amadine. De kortstaart papegaai-amadine wordt nog regelmatig als ondersoort peali van cyaneovirens beschouwd.
Is slechts incidenteel uit gevangenschap bekend. Door z'n gespecialiseerde voedingswijze, het eten van vijgezaden, moeilijk te acclimatiseren en nauwelijks te kweken.
Komt voor op de Nieuwe Hebriden en er wordt op de diverse eilanden een vijftal ondersoorten erkend.
Door de geringe verschillen en het nauwelijks voorkomen in gevangenschap, wordt slechts de nominaatvorm in de standaard beschreven.

11) Kleinschmidt's papegaai-amadine, Erythrura kleinschmidti.
Een onbekende papegaai-amadine, welke voor zover bekend, niet in gevangenschap voorkomt. Komt alleen voor op het Fiji-eiland, Viti Levu. De enige papegaai-amadine met een opvallend forse vleeskleurige snavel, welke sterk contrasteert met het zwarte masker van deze soort.
Ook een voedselspecialist, welke veel op vijgen fourageert, maar ook andere vruchten eet. Door enkele onderzoekers werd vastgesteld, dat ook insekten op het menu staan.

FYSIEKE STANDAARD VAN DE ERYTHRURA SOORTEN ALGEMEEN.

Formaat:
De ideale papegaai-amadine is geen iele vogel en dient aan de in de standaard gegeven maat te voldoen. Het model dient te zijn aangepast aan het formaat van de papegaai-amadine.

Model:
Hieronder wordt verstaan de onderlinge lichaamsverhoudingen, die ten opzichte van elkaar niet storend mogen werken. Fouten in het model zijn: puntige of bolle borst, uitgezakt onderlijf of een afwijkende ruglijn. Ook het model van de schedel moet in deze rubriek worden beoordeeld. Bij de keurtechnische aanwijzingen zijn hiervoor enige algemene gegevens gesteld, die per soort zijn omschreven.
Daar de meeste papegaai-amadines cultuurvogels zijn, dient streng te worden beoordeeld in rubriek 1 bij formaat, model en houding.

Houding:
De papegaai-amadine moet rustig op stok zitten. Het doorzakken van de poten is fout. De vleugels dienen strak langs het lichaam te worden gedragen en moeten sluiten op de stuit. Er zijn soorten, welke als soort iets onrustiger zijn, dan de overige. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

Conditie:

Een goede lichamelijke conditie is een eerste vereiste. Wanneer een papegaai-amadine niet in conditie is, zal deze vanzelfsprekend nimmer voor een hoge waardering in aanmerking kunnen komen.

Poten:
De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen De tenen dienen de zitstok stevig te omklemmen Een papegaai-amadine heeft aan elke poot vier tenen, waarvan 3 naar voren en 1 naar achteren zijn gericht. Aan elke teen zit een iets natuurlijk gekromde nagel.
Ook de stand van de tenen en nagels moet in deze rubriek worden beoordeeld, evenals de reinheid van de poten.

Snavel:
De snavelvorm mag geen afwijkingen vertonen en of verruwingen of vergroeiingen. Onder- en bovensnavel moeten goed op elkaar sluiten.

Bevedering:
De bevedering dient gaaf en strak aaneengesloten te worden gedragen. Slijtage aan de veren en of vuile bevedering dient te worden bestraft. Als soort heeft de driekleur papegaaiamadine een iets lossere bevedering. Hier dient tijdens keuring rekening mee gehouden te worden.

KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD ALGEMEEN.

Kleur en kleurregelmaat:
De kleur moet helder en regelmatig zijn, van de juiste kleurdiepte en kleurregelmaat. Het betreft hier de juiste standaard kleur.

Tekening:
De kop-, vleugel-, staart- en lichaamstekening moet, voor zover omschreven, voldoen aan de in de standaard gestelde eisen. Over het algemeen kan worden gesteld, dat de tekening duidelijk en scherp dient te zijn en duidelijk omlijnd. Uiteraard is symmetrie een eerste vereiste.

BAMBOE PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam:	Erythrura h. hyperythra.
Duits:	Bambus-Papageiamadine.
Engels:	Green-tailed Parrot-finch.
Frans:	Diamant à queue verte.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA HYPERYTHRA.

Er worden zes ondersoorten beschreven, t.w.

E.h.hyperythra,
E.h.microrhyncha,
E.h.intermedia, (Lombok papegaai-amadine).
E.h.malayana,
E.h.borneensis,
E.h.brunneiventris.

De verschillen beperken zich tot wat diepere of mattere tinten, zowel van de groene bovenzijde als de bruine onderzijde. Ook de hoeveelheid blauw op de bovenschedel is per ras minimaal verschillend.
De ondersoort, intermedia, afkomstig van Lombok en Flores en de kleine Soenda-eilanden is het felste van kleur en wordt hierna, als Lombok papegaai-amadine, apart beschreven.

LOMBOK PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam:	Erythrura hyperythra intermedia.
Duits:	Lombok-Papageiamadine.
Engels:	Lombok Parrot-finch.

Frans: Diamant à queue verte de Lombok.

2. MUTATIES VAN DE BAMBOE- EN LOMBOK PAPEGAAI-AMADINE.

Voorzover bekend zijn er bij de bamboe- en lombok papegaai-amadines nog geen mutaties opgetreden.

3. FYSIEKE STANDAARD VAN DE BAMBOE- EN LOMBOK PAPEGAAI-AMADINE.

Formaat: 10,5 cm
Model: Door de relatief korte staart, is de bamboe- en lombok papegaai-amadine kort, maar robuust van model. Echter niet geblokt. Mede door de lange kegelvormige snavel, wordt een enigszins slanke indruk gewekt.
Staart: De middelste twee pennen zijn bij de man iets verlengd en gepunt en bij de pop zijn deze minimaal verlengd en gepunt.

4. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

BAMBOE PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man).

Kop, keel en nek: Boven de snavel bevindt zich een zwart bandje, met daarachter een grijsblauwe band. Al voor de ogen gaat dit over in de grasgroene bovenschedel en nek. Teugels, wangen en keel warm kaneelbruin. De afscheiding tussen de kaneelbruine wangen en de groene bovenschedel en nek loopt, van onder de donkere voorhoofdsband, boven de teugel en vlak boven het oog langs, in een vloeiende kromming om de oorstreek en voor de vleugelbochten langs, naar de flank. Deze afscheiding is vrij abrupt, maar niet geheel scherp afgetekend.
Rug- en vleugeldek: Vanaf de nek, het gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen, één egaal veerveld vormend met de nek en bovenschedel. Vleugelpennen bruin-zwart, met .... groene buitenvlaggen. Daar alleen de buitenvlaggen in ruststand zichtbaar zijn, ... vormen de vleugels één egaal veerveld met het rugdek.
Stuit en boven-staartdekveren: Stuit helder grasgroen. Bovenstaartdek groen, met een iets gelige waas.
Staart: Staartpennen zwart, met groene buitenvlaggen.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Borst en buik warm kaneelbruin, één veerveld vormend met de wangen en keel. Bij de aars gaat deze kleur geleidelijk over in het lichtere en meer crème onderstaartdek. Flanken groen, met een vrij abrupte, maar niet scherpe afscheiding met de bruine buik.
Ogen: Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Poten vleeskleurig, nagels hoornkleurig.

BAMBOE PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Pop).

Kop, keel en nek: Boven de snavel bevindt zich een bruin-zwart bandje. Dit gaat over in de grasgroene bovenschedel en nek. Teugels, wangen en keel kaneelbruin, op de wangen iets minder uitgebreid dan bij de man. De afscheiding tussen de kaneelbruine wangen en de groene bovenschedel en nek loopt, van onder de donkere voorhoofdsband, boven de teugel en vlak boven het oog langs, in een vloeiende kromming, over de oorstreek en voor de vleugelbochten langs, naar de flank. Deze afscheiding is vrij abrupt, maar niet geheel scherp afgetekend. Vooral op de wangen is de overgang geleidelijk.
Rug- en vleugeldek: Vanaf de nek, het gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen, één egaal veerveld vormend met de nek en bovenschedel. Vleugelpennen bruin-zwart

met groene buitenvlaggen. Daar alleen de buitenvlaggen in ruststand zichtbaar zijn, vormen de vleugels één egaal veerveld met het rugdek.

Stuit en bovenstaartdekveren: Stuit grasgroen. Bovenstaartdek groen.

Staart: Staartpennen zwart, met groene buitenvlaggen.

Borst, buik en onderstaartdekveren: Borst en buik kaneelbruin, één veerveld vormend met de wangen en keel. Bij de pootinplant gaat deze kleur geleidelijk over in het lichtere en meer crème onderstaartdek. Flanken groen, met een vrij abrupte, maar niet scherpe afscheiding met de bruine buik.

Ogen: Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Snavel: Zwart.

Poten en nagels: Poten vleeskleurig, nagels hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De bamboe papegaai-amadine is over het algemeen gemakkelijker gaaf te brengen, dan de overige papegaai-amadines. Ook is deze soort rustiger van aard, waardoor er wat strenger op de conditie mag worden gelet.
Daar er bamboe papegaai-amadines van verschillende herkomst worden geïmporteerd, zijn er verschillende ondersoorten in Nederland aanwezig. Alleen de beide uitersten, de bamboe- en de lombok papegaai-amadine worden gevraagd. Het is dan ook juist vooral de koptekening, maar ook de kleurdiepte kritisch te bekijken, zonder uit het oog te verliezen, dat het hier toch nog steeds zuivere natuur- c.q. conditievogels betreft.

5. KLEUR- EN TEKENING STANDAARD.

LOMBOK PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man).

Kop, keel en nek: Boven de snavel bevindt zich een zwarte band, met daarachter een grijzige diep blauwe band, welke zich uitstrekt tot boven de ogen. Achterschedel en nek grasgroen. Teugels, wangen en keel intensief warm kaneelbruin. De afscheiding tussen de kaneelbruine wangen en de groene bovenschedel en nek loopt, van onder de donkere voorhoofdsband, boven de teugel en royaal boven het oog langs, in een vloeiende kromming, om de oorstreek en voor de vleugelbochten langs, naar de flank. Deze afscheiding is vrij scherp afgetekend.

Rug- en vleugeldek: Vanaf de nek, het gehele rug- en vleugeldek egaal, intensief enigszins glanzend grasgroen, één egaal veerveld vormend met de nek en bovenschedel. Vleugelpennen bruinzwart, met groene buitenvlaggen. Daar alleen de buitenvlaggen in ruststand zichtbaar zijn, vormen de vleugels één egaal veerveld met het rugdek.

Stuit en bovenstaartdekveren: Stuit helder grasgroen, met een enigszins okergele waas. Bovenstaartdek groen, met een glanzende okergele waas.

Staart: Staartpennen zwart, met groene buitenvlaggen. De middelste twee pennen bezitten een glanzend okergele waas.

Borst, buik en onderstaartdekveren: Borst en buik intensief warm kaneelbruin, één veerveld vormend met de wangen en keel. Bij de aars gaat deze kleur geleidelijk over in het lichtere en meer donkercrème onderstaartdek. Flanken glanzend groen, met een vrij scherpe afscheiding met de bruine buik.

Ogen: Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.

Snavel: Zwart.

Poten en nagels: Poten vleeskleurig, nagels hoornkleurig.

LOMBOK PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Pop).

Kop, keel en nek: Boven de snavel bevindt zich een zwartbruine band. Deze gaat over in de grasgroene bovenschedel en nek. Teugels, wangen en keel intensief kaneelbruin, op de wangen iets minder uitgebreid dan bij de man. De afscheiding tussen de kaneelbruine wangen en de groene bovenschedel en nek loopt, van onder de donkere voorhoofdsband, boven de teugel en royaal boven het oog langs, in een vloeiende kromming, om de oorstreek en voor de vleugelbochten langs, naar de flank. Deze afscheiding is vrij scherp afgetekend.

Rug- en vleugeldek: Vanaf de nek, het gehele rug- en vleugeldek egaal, enigszins glanzend grasgroen, één egaal veerveld vormend met de nek en bovenschedel. Vleugelpennen bruinzwart, met groene buitenvlaggen. Daar alleen de buitenvlaggen in ruststand zichtbaar zijn, vormen de vleugels één egaal veerveld met het rugdek.

Stuit en bovenstaartdekveren: Stuit helder grasgroen. Bovenstaartdek groen, met een warm gelige waas.

Staart:	Staartpennen zwart, met groene buitenvlaggen. De middelste twee pennen bezitten een gelige waas.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Borst en buik intensief kaneelbruin, één veerveld vormend met de wangen en keel. Bij de pootinplant gaat deze kleur geleidelijk over in het lichtere en meer diepcrème onderstaartdek. Flanken groen, vrij scherp afgetekend met de kaneelbruine buik.
Ogen:	Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart.
Poten en nagels:	Poten vleeskleurig, nagels hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Ook de lombok papegaai-amadine is over het algemeen gemakkelijker gaver te brengen dan de overige papegaai-amadines. Eveneens is deze ondersoort rustiger van aard, waardoor er wat strenger op de conditie mag worden gelet. Daar er lombok papegaai-amadines van verschillende herkomst worden geïmporteerd, zijn er verschillende ondersoorten in Nederland aanwezig. Alleen de beide uitersten, de bamboe- en de lombok papegaai-amadine worden gevraagd. Het is dan ook juist vooral de koptekening, maar ook de kleurdiepte, kritisch te bekijken, zonder uit het oog te verliezen, dat het hier toch nog steeds zuivere natuur- c.q. conditievogels betreft. Tot slot kan opgemerkt worden, dat de lombok papegaai amadine wat voller van model is dan de bamboe papegaai-amadine.

DRIEKLEUR PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam:	Erythrura trichroa domestica.
Duits:	Dreifarbige-Papageiamadine.
Engels:	Bleu-faced Parrot-finch.
Frans:	Diamant tricolore.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA TRICHROA.

Er worden negen ondersoorten beschreven, t.w.

E.t. trichroa.
E.t. sanfordi.
E.t. modesta.
E.t. pinaiae.
E.t. sigilifera.
E.t. eichhorni.
E.t. pelewensis.
E.t. clara.
E.t. woodfordi.
E.t. cyanofrons.

Het bestand van de driekleur papegaai-amadine is door de import van de diverse ondersoorten volledig vermengd tot de hierbeschreven soort. Er is door de kwekers geen rekening gehouden met de diverse ondersoorten. Het gevolg is, dat er in Europa nauwelijks meer sprake is van een zuivere nominaatvorm Erythrura t. trichroa. Wel is tijdens de kweekselectie getracht steeds vogels te kweken met een zo helder mogelijke kleur en een zo diep blauw- en groot mogelijk masker. Het gevolg van deze kweek- en selectie-wijze is, dat de driekleur papegaai-amadine, welke wij in Nederland kennen, een toch wel andere vogel is, dan die, welke in de vrije natuur voorkomt. Tevens is door deze kweekselectie, al dan niet gewild, een echte cultuurvogel ontstaan, met zowel in kleur en tekening als fysiek, kleine verschillen. Een tweede gevolg van deze domesticatie is het ontstaan van een aantal kleurmutaties.
De in de standaard beschreven driekleur papegaai-amadine is dan ook vastgelegd onder de naam erithrura trichroa domestica.

2: MUTATIES.

LUTINO:
De lutino driekleur papegaai-amadine is afkomstig uit Frankrijk. Deze vogel werd begin jaren tachtig hier voor het eerst gekweekt. De mutatie is een reductie van alle melanine.

BONT:
Een enkele keer wordt er een bonte driekleur papegaai-amadine aangeboden. Aan deze vogels worden de algemeen geldende eisen voor bonte vogels gesteld. D.w.z., zoveel mogelijk alle kleur- en tekening onderdelen onderbroken. Het bontpatroon dient zo symmetrisch mogelijk te zijn en ongeveer 50% te beslaan.

ZEEGROEN:

Er is een enkele zeegroene driekleur papegaai-amadine geweest. Bij deze vogel is, door reductie van de rode en gele kleurstoffen, de groene lichaamskleur veranderd in een zeegroene kleur. De staartdekkleur is van rood veranderd in meer rose, met een enigszins gelige waas.
Vooral de lichaamskleur dient zo egaal mogelijk zeegroen te zijn, zonder groenere veren.

BLAUW:
In het Museum voor Natuurlijke Historie in Leiden bevindt zich een balg van een duidelijk blauwe driekleur papegaai-amadine. Deze is in de vorige eeuw verzameld vanuit de natuur. Een bewijs dat ook deze mutatie mogelijk is en mogelijk nog steeds als splitfactor in de populatie verborgen zit.
De lichaamskleur van deze vogel was duidelijk blauw, hoewel wat minder briljant dan de kopkleur. Hierdoor was de kopaftekening nog duidelijk herkenbaar. Het staartdek van deze vogel was crème-achtig.

3. KLEURVERERVING.

Voor een uitgebreide behandeling van de regels van de erfelijkheidsleer, wordt verwezen naar de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", verkrijgbaar bij het Bondsbureau.

De vererving van de bont- en blauw mutatie is onduidelijk.
De vererving van de lutino- en de zeegroene mutatie is geslachtsgebonden en recessief.

Geslachtsgebonden recessief verervende mutaties:

Lutino:	x^{ino}	= volledige reductie melanine.
Zeegroen:	x^{zg}	= Gedeeltelijke reductie rood- en geel carotenoïde.

De volledige formule voor de wildkleur driekleur papegaai-amadine, met daarin de nu alle bekende factoren, ziet er als volgt uit:

Voor de man: $x^{ino+,zg+}//x^{ino+,zg+}$.

Voor de pop: $x^{ino+,zg+}//y$.

4. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 12 cm.
Model: Het model dient vol en robuust te zijn. Door de taps toelopende staart, met de verlengde lancetvormige middelste staartpennen, oogt het model niet kort en gedrongen.
Staart: Tapstoelopend. De beide middelste staartpennen lancetvormig verlengd.

5. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

DRIEKLEUR PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek: Kop diep blauw. Keel en nek egaal grasgroen. De afscheiding van de blauwe kop met de groene keel, halszijden en nek loopt, via een lijn, welke begint bij de onderste hoek van de snavel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenkant van de kop.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de grasgroene rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart: Rood. Door de meer zwarte binnenvlaggen van de staartpennen is deze rode kleur wat minder helder dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal grasgroen, echter wat matter dan de kleur van het rugdek.
Ogen: Donkerbruin.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:

In het verleden zijn er van de driekleur papegaai-amadine diverse ondersoorten geïmporteerd. Door weinig gerichte kweek zijn deze vrijwel volledig vermengd tot de hierboven beschreven standaardvogel.
De diverse ondersoorten verschillen (soms minimaal) in grootte, kleurdiepte en helderheid van tekening. Ook tonen de meeste ondersoorten min of meer duidelijke geslachtsverschillen. Door de vermenging is er geen duidelijk verschil aan te geven tussen de man en de pop. Daarom wordt de pop niet afzonderlijk beschreven.
Een aantal ondersoorten van de driekleur papegaai-amadine toont een min of meer bronskleurige, of zelfs oranje-achtige, kleur op de halszijden, achter het blauwe masker. Voor een standaardvogel is echter een zo egaal mogelijke groene halskleur vereist.

DRIEKLEUR PAPEGAAI-AMADINE LUTINO, (Man en pop).

Kop, keel en nek:	Kop zuiver wit. Keel en nek egaal geel. De afscheiding van de witte kop met de gele keel, halszijden en nek loopt, via een lijn, welke begint bij de onderste hoek van de snavel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenkant van de kop.
Rug- en vleugeldek:	Gehele rug- en vleugeldek egaal geel.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de gele rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart:	Rood. Door de meer kleurloze binnenvlaggen van de staartpennen is deze rode kleur wat minder diep dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal geel, echter wat minder diep dan de kleur van het rugdek.
Ogen:	Rood.
Snavel:	Hoornkleurig.
Poten en nagels:	Hoornkleurig

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Zowel aan de fysieke-, als aan de kleur- en tekeningomschrijving, worden dezelfde eisen gesteld, als aan de wildkleur. Toch dient vooral aan de conditie van de bevedering de nodige aandacht te worden geschonken. Nog meer dan alle overige papegaai-amadines, bezit de lutino driekleur papegaai-amadine zeer gevoelige bevedering. Bij de keuring dient hier rekening mee te worden gehouden.
Hoewel door een meer kleurloze veerschacht en binnenvlaggen, de staartkleur wat flets rood overkomt, dient toch gestreefd te worden naar een zo diep mogelijk gekleurde staart. We dienen de nek in een gelijke kleur waar te nemen dan de rug. Is dit niet het geval, dan dient dit als een fout bij kleur aangemerkt te worden.

BLAUWGROENE PAPEGAAI-AMADINE, (FORBES PAPEGAAI-AMADINE).

Wetenschappelijke naam: Erythrura tricolor.
Duits: Blau-grüne-Papageiamadine.
Engels: Three-coloured Parrot-finch.
Frans: Diamant Tanimbar.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA TRICOLOR.

Geen

2. MUTATIES.

PASTEL:
Vanuit de import is een vogel bekend, met een gereduceerd eumelaninebezit. Deze vogel bezit opvallend grijze vleugelpennen, een wat helderder, meer grijsgroene lichaamskleur en een wat helderder rode staart. Het is niet bekend, of met deze vogel is gekweekt en of deze kleurslag dus vastgehouden kan worden.

3. KLEURVERERVING.

Voor een uitgebreide behandeling van de regels van de erfelijkheidsleer, wordt verwezen naar de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", verkrijgbaar bij het Bondsbureau.

De vererving van de pastelmutatie staat niet vast, maar zal waarschijnlijk, overeenkomstig dezelfde mutatie bij andere soorten, autosomaal en recessief zijn.

Autosomaal recessief ververvende mutatie:
Pastel: p = Kwantitatieve reductie eumelanine en phaeomelanine.

De volledige formule voor de wildkleur blauwgroene papegaai-amadine ziet er als volgt uit:

Voor de man en pop: $p^+//p^+$.

4. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 10,5 cm.
Model: Het model van de blauwgroene papegaai-amadine is kort en gedrongen. Door de relatief korte staart, wordt de gedrongen indruk nog versterkt .
Staart: De middelste staartpennen zijn iets gepunt.

5. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

BLAUWGROENE PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man).

Kop, keel en nek: Voorhoofd en teugel diep blauw. Wangen en keel diep kobaltblauw. Bovenschedel en nek diep grasgroen. De afscheiding tussen het blauw en het groen is vrij abrupt, maar niet geheel scherp en loopt, royaal om het oog, over de oorstreek, naar de vleugelbochten.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal en diep grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt over in de dieprode onderstuit- en bovenstaartdekveren.
Staart: Staartpennen donker zwartbruin, met dieprode buitenvlaggen. De middelste staartpennen zijn geheel dieprood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Gehele borst, buik en onderstaartdek blauw. Op de borst, aansluitend op de keel en wangen, kobaltblauw. Richting buik wordt deze kleur geleidelijk minder intens en gaat via de blauwe buik over in het wat flets blauwe onderstaartdek.
Ogen: Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker vleeskleurig.

BLAUWGROENE PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Pop).

Kop, keel en nek: Voorhoofd en teugel blauw, wangen en keel diepblauw. Bovenschedel en nek grasgroen. De afscheiding tussen het blauw en het groen is vrij abrupt, maar niet geheel scherp en loopt, royaal om het oog, over de oorstreek, naar de vleugelbochten.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt over in de rode onderstuit- en bovenstaartdekveren.
Staart: Staartpennen donker zwartbruin, met rode buitenvlaggen. De middelste staartpennen zijn geheel rood van kleur. De rode kleur van stuit en staart is wat minder sprekend dan bij de man.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Gehele borst, buik en onderstaartdek blauw. Op de borst, aansluitend op de keel en wangen, blauw. Richting buik wordt deze kleur geleidelijk minder intens en gaat via de fletser blauwe buik over in het flets blauwe onderstaartdek.
Ogen: Zwartbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker vleeskleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De blauwgroene papegaai-amadine, ook wel Forbes papegaai-amadine genoemd, heeft zich in korte tijd ontpopt van een vrij zeldzame importvogel tot een relatief veel gekweekte papegaai-amadine. De fysieke eigenschappen verdienen dan ook enige aandacht. De blauwgroene papegaai-amadine kan gemakkelijk vet worden, wat het model nadelig beïnvloedt.
Bij intensief kobaltblauw gekleurde mannen is een enigszins blauwe aanslag in het rugdek en de schouders haast onvermijdelijk. Hoewel dit kritisch dient te worden bekeken, is enige soepelheid gewenst. Een beoordeling, zoals bij de gouldamadine als standaardvogel, is in deze niet juist.
Een groenige kleur in de flanken en het onderstaartdek is niet juist en dient bestraft te worden in de rubriek kleur.

KLEINSCHMIDT'S PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura kleinschmidti.
Duits: Kleinschmidt's-Papageiamadine.
Engels: Pink-billed Parrot-finch.
Frans: Diamant de Kleinschmidt.

1: ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA KLEINSMIDTI.

Geen.

2. MUTATIES.

Voorzover bekend zijn er bij de Kleinschmidt's papegaai-amadine geen mutaties opgetreden.

3. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 10 cm.
Model: Robuust, door de korte staart lijkt dit gedrongen. De soort heeft een voor papegaai-amadines uitzonderlijk grote snavel.
Staart: Kort.
Snavel: Opvallend groot voor een dergelijke papegaai-amadine.

4. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

KLEINSCHMIDT'S PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek: Voorhoofd, teugel en bef zwart, tot om de ogen. Boven op de kop gaat dit zwart over in de blauwe achterkop. Nek grasgroen. Wangen en keel wat lichter grasgroen. Op de afscheiding tussen het zwarte masker en de groene wangen bevindt zich een smalle blauwe aftekening.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal diep grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Helderrood.
Staart: Zwart.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Egaal grasgroen, een nuance lichter dan het rugdek.
Ogen: Bruin.
Snavel: Egaal vleeskleurig, met een enigszins oranje waas.
Poten en nagels: Vleeskleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Voor zover bekend, is deze soort papegaai-amadine nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving, welke gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De in het rijksmuseum van natuurhistorie te Leiden onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Bij eventuele aanbieding ter keuring lijkt ons dan ook enige soepelheid op deze onderdelen gewenst. Wanneer deze soort papegaai-amadine ter keuring wordt voorgedragen, is hiervan een melding aan de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten gewenst.

KONINGS PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura cyanovirens regia.
Duits: Könings-Papageiamadine
Engels: Royal Parrot-finch
Frans: Diamant royale.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA CYANOVIRENS.

Van de E.c.cyanivirens zijn, naast de ondersoort E.c.regia, welke in deze standaard beschreven wordt, een viertal ondersoorten bekend, te weten:

E.c.regia.
E.c.serena.

E.c.efatensis.
E.c.gaughrani.

De nominaatvorm en de ondersoorten verschillen slechts beperkt met de beschreven ondersoort en wel op de volgende onderdelen.

E.c.cyanovirens.	Minder uitgebreid blauw, kleur fletser.
E.c.regia.	Meeste blauw, en felst van kleur.
E.c.serena.	Alleen blauw rondom rode kop, wel fel van kleur.
E.c.efatensis.	Nauwelijks te onderscheiden van Regia.
E.c.gaughrani.	Weinig blauwbezit, fletser van kleur.

2. MUTATIES.

Voorzover bekend, zijn er bij de Konings papegaai-amadine geen mutaties opgetreden.

3. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat:	10,5 á 11 cm.
Model:	Gedrongen, maar robuust. Het gedrongen model wordt geaccentueerd door de relatief korte staart.
Staart:	Vrij kort.
Snavel:	Fors.

4. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

KONINGS PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek:	Gehele kop helder dieprood, met uitzondering van de zwarte teugel. Keel donkerblauw. Nek diepblauw.
Rug- en vleugeldek:	Vanaf de nek is het bovenste gedeelte van het rugdek diepblauw, wat halverwege de rug geleidelijk overgaat in de heldergroene onderrug. Vleugeldek heldergroen.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt over in de rode bovenstaartdekkleur.
Staart:	Staartpennen donkerbruin, met rode buitenvlaggen. De middelste pennen zijn geheel rood.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Borst diepblauw en gaat geleidelijk over in de groene flank-, buikkleur en onderstaartdekkleur.
Ogen:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart.
Poten en nagels:	Donker hoornkleurig tot zwartbruin.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Volgens diverse beschrijvingen zou de pop een minder uitgebreid blauwbezit hebben en wat minder fel van kleur zijn. Gezien het verschil in blauwbezit en kleurintensiteit tussen de diverse ondersoorten, zal daar moeilijk rekening mee kunnen worden gehouden.
Voor zover bekend is deze soort papegaai-amadine nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een redelijk aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuur Historie in Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving, welke gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Bij eventuele aanbieding ter keuring lijkt ons dan ook enige soepelheid op deze onderdelen gewenst. Wanneer deze soort papegaai-amadine ter keuring wordt voorgedragen, is hiervan een melding aan de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten gewenst.

KORTSTAART PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura peali.
Duits: Peales-Papageiamadine.
Engels: Peale's Parrot-finch.
Frans: Diamant de Peale.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA PEALI.

Geen

2. MUTATIES.

BLAUWKOP:
Vanuit het wild is een "variant" bekend met een blauw in plaats van een rood masker. Inmiddels is deze mutant in (zeer) kleine aantallen aanwezig in Europa. Alle vogels met blauwe maskers blijken poppen te zijn, zodat een recessief geslachtsgebonden vererving waarschijnlijk is.
De maskerkleur is blauw, als de kleur van het masker van de driekleur papegaai-amadine. De meer zwarte keel tekent hier duidelijk tegen af.

ZEEGROEN:
Vanuit de kweek met de kortstaart papegaai-amadine zijn enkele vogels bekend met een gereduceerd carotenoïdebezit. Hierdoor zijn zeegroene vogels ontstaan, met een meer zeegroene lichaamskleur en een meer rose-oranje kop- en staartkleur. De kleur is wat groener dan we van de roodkop papegaai-amadine kennen.
De kweek van deze vogels is niet erg voorspoedig. Het is onbekend of deze mutatie nog bestaat.

BLAUW:
In de collectie van het Museum voor Natuurlijke Historie in Leiden is een balg aanwezig van een blauwe kortstaart papegaai-amadine.
Deze is in de vorige eeuw verzameld vanuit de natuur. Een bewijs dat ook deze mutatie mogelijk is en mogelijk nog steeds als splitfactor in de populatie verborgen zit.
De lichaamskleur van deze vogel was duidelijk blauw. Het staartdek van deze vogel was crème-achtig, evenals de maskerkleur.

3. KLEURVERERVING.

Voor een uitgebreide behandeling van de regels van de erfelijkheidsleer, wordt verwezen naar de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", verkrijgbaar bij het Bondsbureau.

De vererving van de zeegroen- en blauw mutatie is onbekend.
De vererving van de blauwkop mutatie is geslachtsgebonden en recesief.

Geslachtsgebonden recessief verervende mutatie:
Blauwkop: x^{bk} = Totale beletting carotenoïde in de kopbevedering.

De volledige formule voor de wildkleur kortstaart papegaai-amadine, met daarin alle nu bekende factoren, ziet er als volgt uit:

Voor de man: $x^{bk+}//x^{bk+}$.

Voor de pop: $x^{bk+}//y$.

4. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 10 cm.
Model: Gedrongen, hetgeen door de korte staart wordt geaccentueerd. Doorgaans in de nek iets geknikt.
Staart: De middelste staartpennen zijn gepunt en steken minimaal buiten de staart uit.

5. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

KORTSTAART PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek: Kop grotendeels dieprood. De afscheiding van dit rood wordt gevormd door een vloeiende lijn, welke loopt van de onderkant van de snavel, in een diep gebogen lijn, onder de wangen langs, om de oorstreek heen, achter het oog langs, naar de bovenkant van de kop. Nek en halszijden grasgroen. Keel diep zwartachtig blauw. Dit blauw loopt uit in de afscheiding van het rode masker met de groene halszijden. De teugel tekent zwartachtig af in het rode masker.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt over in de rode bovenstaartdekkleur.
Staart: Staartpennen donkerbruin, met rood langs de buitenvlaggen. De middelste staartpennen zijn rood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Aansluitend op de diep zwartblauwe keel, bevindt zich een blauwe uitlopende borstvlek. Deze vloeit over in de diepgroene buik en flanken. Richting onderstaartdek wordt deze kleur wat matter.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker hoornkleurig tot donkerbruin.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Ondanks het kleine formaat, dient de kortstaart papegaai-amadine een robuust model te tonen. Voor deze soort is het tonen van een knik in de nek normaal en mag niet als fout worden aangemerkt. De aftekening van het rode masker dient strak te zijn. De duidelijke en heldere blauwe borstvlek mag niet te klein zijn en dient geleidelijk over te vloeien in de groene halszijden, flanken en buik.

MANILLA PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura viridifacies.
Duits: Manila-Papageiamadine.
Engels: Green-faced Parrot-finch.
Frans: Pape á tête verte.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA VIRIDIFACIES.

Geen.

2. MUTATIES.
Voorzover bekend zijn er bij de Manilla papegaai-amadine geen mutaties opgetreden.

3. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 14 cm.
Model: Robuust, maar niet gedrongen. Door de enigszins verlengde middelste staartpennen wordt een wat slanke indruk gewekt.

Staart: De middelste staartpennen zijn enkele centimeters lancetvormig verlengd.

4. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

MANILLA PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek:	Gehele kop, keel en nek egaal diepgroen.
Rug- en vleugeldek:	Gehele rug- en vleugeldek egaal diepgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt over in de helderrode bovenstaartdekkleur.
Staart:	Helderrood.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Gehele borst en buik egaal groen, wat matter dan het rugdek. Bij de pootinplant gaat deze kleur geleidelijk over in het meer bruinbeige onderstaartdek.
Ogen:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart.
Poten en nagels:	Bruinachtig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Voor zover bekend, is deze soort papegaai-amadine nog nooit in Europa ingevoerd. De beschrijving is opgesteld aan de hand van een redelijk aantal balgen van het Rijksmuseum van Natuur Historie in Leiden en enkele wetenschappelijke beschrijvingen. Er is dan ook geen sprake van een standaardomschrijving, maar van een beschrijving, welke gebruikt kan worden om de soort te herkennen. De onderzochte balgen lieten een nogal grote variatiebreedte zien in, zowel formaat, kleur als tekening. Bij eventuele aanbieding ter keuring lijkt dan ook enige soepelheid op deze onderdelen gewenst. Wanneer deze soort papegaai-amadine ter keuring wordt voorgedragen, is hiervan een melding aan de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten gewenst.

INDISCHE NONPAREIL.

Wetenschappelijke naam:	Erythrura prasina.
Duits:	Lauchgrüne-Papageiamadine.
Engels:	Pin-tailed Parrot-finch.
Frans:	Pape des prairies.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA PRASINA.

Er wordt één ondersoort beschreven, tw:
E.p.coelica.
Deze ondersoort wordt ook wel de Borneo nonpareil genoemd.
Bij deze ondersoort is het blauw van het masker veel uitgebreider aanwezig. Aansluitend op het blauwe masker is ook de gehele bovenborst blauw van kleur. Ook de pop vertoont een uitgebreide blauwe waas op wangen, keel en bovenborst.

2. MUTATIES.

GEELBUIK:
Vanuit de natuur is één mutatie bekend. Deze wordt relatief vrij regelmatig geïmporteerd onder de naam geelbuik Indische nonpareil. Bij sommige zendingen vertoont zo'n 10 % deze mutatie.
De rode kleurstof in de bevedering is bij deze mutant vervangen door okergele kleurstof. Hierdoor bezit de man een okergeel bovenstaartdek en een okergele buikvlek. Deze buikvlek vormt hierbij een aaneengesloten veerveld met de okergele flanken en bovenborst.
Hoewel de pop van deze mutant minder opvallend is, is zij toch zeer goed herkenbaar door het okergele bovenstaartdek.

ZEEGROEN:

Naast de geelbuik worden soms, als tweede kleurafwijking, zeegroen gekleurde exemplaren aangeboden.
Bij deze vogels is de hoeveelheid carotenoïde kleurstoffen (rood en geel), gedeeltelijk gereduceerd. Hierdoor zijn de groene veervelden zeegroen van kleur, de rode veervelden rose van kleur en de diep okergele veervelden fletser geel van kleur. Vermoedelijk bevindt zich, vermengd met het rood, ook gele kleurstof in de veren, want het rose vertoont een oranje-achtige waas.
Meestal vertonen deze zeegroene vogels wat groenere veren in het zeegroene dek, waardoor ze niet egaal van kleur zijn.
In hoeverre deze zeegroen afwijkende vogels een mutatie is of een modificatie, is niet bekend.

3. KLEURVERERVING.

Voor een uitgebreide behandeling van de regels van de erfelijkheidsleer wordt verwezen naar de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", verkrijgbaar bij het Bondsbureau.

De vererving van de zeegroene kleurslag is onduidelijk. Het is mogelijk dat er hier sprake is van een modificatie.
De vererving van de geelbuik is recessief en autosomaal.

Autosomaal recessief verervende mutatie:

Geelbuik: gb = Plaatselijke vervanging van rode kleurstof door okergele kleurstof.

De volledige formule voor de wildkleur Indische nonpareil, met daarin alle tot nu bekende factoren, ziet er als volgt uit:

Voor de man en de pop: $gb^{+}//gb^{+}$.

4. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 15 á 16 cm, inclusief de 3 à 4 cm verlengde staartpennen.
Model: Robuust, maar niet gedrongen. Door de verlengde middelste staartpennen wordt een wat slanke indruk gewekt.
Staart: De staart is lancetvormig, met, bij de man, minimaal 3 à 4 cm en bij de pop 1 a 2 cm verlengde middelste staartpennen.
Snavel: Vrij fors.

5. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

INDISCHE NONPAREIL WILDKLEUR, (Man).

Kop, keel en nek: Kop en keel diepblauw. De afscheiding met de groene nek is vrij abrupt, maar niet scherp. Teugels zwart.
Rug- en vleugeldek: Aansluitend op de groene nek, is het gehele rug- en vleugeldek diepgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt, maar niet scherp afgetekend, over in het rode bovenstaartdek.
Staart: Staartpennen zwartbruin, met rood langs de buitenvlaggen. Middelste staartpennen helderrood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Aansluitend op de blauwe keel, is de bovenborst donker okergeel, wat zijwaarts uitvloeit, over de flanken, naar het onderstaartdek. Het midden van de borst en de buik is rood. De aftekeningen van deze kleurvelden onderling zijn niet scherp, maar wel regelmatig.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Bruinachtig hoornkleurig.

INDISCHE NONPAREIL WILDKLEUR, (Pop).

Kop, keel en nek: Kop groen. Richting keel is dit lichter en meer okerachtig. Op de wangen bevindt zich een enigszins blauwachtige waas.
Rug- en vleugeldek: Aansluitend op de groene nek, is het gehele rug- en vleugeldek diepgroen, wat matter dan bij de man.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt, maar niet scherp afgetekend, over in het mat rode bovenstaartdek.
Staart: Staartpennen zwartbruin, met rood langs de buitenvlaggen. Middelste staartpennen mat rood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Aansluitend op de keel, zijn de borst, buik en flanken mat okergeel. De flanken zijn groen bewaasd, evenals het onderstaartdek.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Bruinachtig hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De Indische nonpareil is een typische tentoonstellingsvogel. Indien goed in conditie, kent deze vogel nauwelijks of geen foutbronnen. Het is daarom van belang, dat maximale aandacht wordt besteed aan kleurdiepte en egaliteit. Ook het tonen van de verlengde middelste staartpennen is noodzakelijk.

INDISCHE NONPAREIL GEELBUIK, (Man).

Kop, keel en nek: Kop en keel diepblauw. De afscheiding met de groene nek is vrij abrupt maar niet scherp. Teugels zwart.

Rug- en vleugeldek: Aansluitend op de groene nek, is het gehele rug- en vleugeldek diepgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt, maar niet scherp afgetekend, over in het okergele bovenstaartdek.
Staart: Staartpennen zwartbruin, met rood langs de buitenvlaggen. Middelste staartpennen helderrood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Aansluitend op de blauwe keel, is de bovenborst donker okergeel, wat zijwaarts uitvloeit, over de flanken, naar het onderstaartdek. Het midden van de borst en de buik is okergeel. De aftekeningen van deze kleurvelden onderling zijn niet scherp, maar wel regelmatig.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Bruinachtig hoornkleurig.

INDISCHE NONPAREIL GEELBUIK, (Pop).

Kop, keel en nek: Kop groen. Richting keel is dit lichter en meer okerachtig. Op de wangen bevindt zich een enigszins blauwachtige waas.
Rug- en vleugeldek: Aansluitend op de groene nek, is het gehele rug- en vleugeldek diepgroen, wat matter dan bij de man.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de groene rugdekkleur vrij abrupt, maar niet scherp afgetekend, over in het mat okergele bovenstaartdek.
Staart: Staartpennen zwartbruin, met rood langs de buitenvlaggen. Middelste staartpennen mat rood.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Aansluitend op de keel, zijn de borst, buik en flanken mat okergeel. De flanken zijn groen bewaasd, evenals het onderstaartdek.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Bruinachtig hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Zie hiervoor de keurtechnische aanwijzingen bij de wildkleur. Op de buik- en stuitkleur dient streng gelet te worden. Deze dient okergeel te zijn en mag geen rood vertonen.

PAPOEA PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura papuana.
Duits: Papua-Papageiamadine.
Engels: Papuan Parrot-finch.
Frans: Diamant de Papua.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA PAPUANA.

Geen, wel dient het volgende onder de aandacht gebracht te worden.
Hoewel de papoea papegaai-amadine veel overeenkomsten vertoont met de driekleur papegaai-amadine, is de papoea papegaai-amadine aanmerkelijk groter en robuuster. Ook de snavel is aanmerkelijk grover. De lichaamskleur is over het geheel wat briljanter en glanzender. Een duidelijk kenmerk dient het aanwezig zijn van blauw op de keel te zijn. Bij niet alle exemplaren is dit even duidelijk. Bij de pop is dit nog minder duidelijk. Verwisseling met de ondersoort sigillifera van de driekleur papegaai-amadine, welke ook van Nieuw-Guinea afkomstig is, is mogelijk, temeer daar deze ook de grootste ondersoort is van de driekleur papegaai-amadine en ook briljanter van kleur is en eveneens een tamelijk grove snavel bezit. Deze heeft echter nooit blauw op de keel en ook geen 2 à 3 cm verlengde middelste staartpennen, maar slechts iets gepunte pennen.

2. MUTATIES.

Voorzover bekend, zijn er bij de papoea papegaai-amadine geen mutaties opgetreden,

3. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 15 cm.
Model: Fors en robuust, wat door de zware snavel wordt geaccentueerd. Door de middelste verlengde staartpennen doet het model echter niet gedrongen aan.
Staart: De middelste staartpennen 2 à 3 cm verlengd.

4. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

PAPOEA PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (man en pop).

Kop, keel en nek:	Kop diepblauw. Ook op de keel is deze blauwe kleur aanwezig. Nek egaal grasgroen. De afscheiding van de blauwe kop met de halszijden en nek loopt, via een lijn, welke begint op de keel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenkant van de kop. Deze afscheiding dient scherp te zijn.
Rug- en vleugeldek:	Gehele rug- en vleugeldek egaal glanzend grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de grasgroene rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart:	Rood. Door de meer zwarte binnenvlaggen van de staartpennen is deze rode kleur wat minder helder dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal grasgroen, echter wat lichter dan de kleur van het rugdek. Vooral op de flanken is een duidelijke glans aanwezig.
Ogen:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart.
Poten en nagels:	Donker hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Op de buik, richting onderstaartdek, gaat de groene kleur regelmatig over in een meer donkerbeige kleur. Vooral bij de poppen komt dit voor. Hoewel dit soepel dient te worden beoordeeld, gaat de voorkeur uit naar een zo groen mogelijke buikkleur.

ROODKOP PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam:	Erythrura psittacea.
Duits:	Rotköpfige-Papageiamadine.
Engels:	Red headed Parrot-finch.
Frans:	Diamant á tête rouge.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA PSITTACEA.

Geen.

2. MUTATIES.

BONT:
Van de bonte roodkop-p.a. is geen standaard omschrijving te maken. Dit hangt samen met het grillig verervende bontpatroon, wat (nog) niet vast te leggen is. De eisen, die in het algemeen voor bonte vogels gelden zijn ook van toepassing op de bonte roodkop-p.a. Er wordt dus een bontpercentage van ongeveer 50% verlangd, waarvan de tekening patronen zo symmetrisch mogelijk dienen te zijn.
De groene veervelden dienen zo diep mogelijk en egaal groen te zijn. De gele veervelden dienen zo diep mogeljk en egaal geel te zijn.
Bij veel bonte roodkop-p.a. zien we een tendens van het geheel geel worden van de lichaamsbevedering, terwijl de vleugelpennen groen van kleur zijn. Hoewel deze vogels niet aan de 50%-eis voldoen, lijkt het ons gewenst deze vogels met de nodige soepelheid te beoordelen, daar dit patroon vast te leggen blijkt te zijn. De weg naar een "getekende" ligt daarmee open en wordt met een "strenge" beoordeling vrijwel zeker geblokkeerd.
De bonte wordt alleen in de wildkleur gevraagd. In de gereduceerde kleuren ontstaan er weinig kontrastrijke combinatiekleuren. De zeegroen-bonte wordt dan ook niet gevraagd.

ZEEGROEN:
De zeegroene kleurslag is in het begin van de jaren zeventig ontstaan en is het gevolg van een gedeeltelijke reductie van het carotenoïde.

ISABEL:
Begin jaren negentig ontstond een mutatie, welke isabel wordt genoemd. De kleur van deze vogel lijkt te ontstaan als gevolg van een eumelanine reductie. Wanneer echter de bevedering van deze vogels wordt onderzocht, blijkt de kleur te ontstaan, doordat de haakjes van de bevedering verdwijnen, waarmee ook een gedeelte van het eumelanine verdwijnt. Het behoeft aanbeveling te onderzoeken of het kweektechnisch mogelijk is het missen van haakjes uit te selecteren, maar wel de isabelkleur te handhaven. Is dit niet het geval, dan is de isabelmutatie als minder gewenst aan te merken.

GELE ZWARTOOG:
De gele zwartoog is een geselecteerde bontmutatie en is ontstaan door steeds de meest gele roodkop papegaai-amadineman aan de meest gele roodkop papegaai-amadinepop te paren.

3. KLEURVERERVING.

Voor een uitgebreide behandeling van de regels van de erfelijkheidsleer, wordt verwezen naar de standaard "Algemene erfelijkheidsleer", verkrijgbaar bij het Bondsbureau.

De vererving van de bont mutatie is niet bekend.
De vererving van de zeegroen mutatie is geslachtsgebonden en recessief.
De vererving van de isabel mutatie is autosomaal en recesief.

Autosomaal recessief verevende mutaties:
Isabel: i = Eumelanine reductie door het ontbreken van de haakjes in de bevedering.

Geslachtsgebonden recessief verervende mutatie:
Zeegroen: x^{zg} = Gedeeltelijke reductie van het carotenoïde.

De volledige formule voor de wildkleur roodkop papegaai-amadine, met daarin alle tot nu bekende factoren, ziet er als volgt uit:

Voor de man: $x^{zg+}//x^{zg+},i^{+}//i^{+}$.

Voor de pop: $x^{zg+}//y,i^{+}//i^{+}$.

4. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 13 cm.
Model: Het model dient vol en robuust te zijn. Door de taps toelopende staart, met de duidelijk verlengde lancetvormige middelste staartpennen, oogt het model niet kort en gedrongen.
Staart: Tapstoelopend. Middelste staartpennen lancetvormig verlengd.

5. KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

ROODKOP PAGEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek: Gehele kop dieprood. Nek egaal grasgroen. De afscheiding van de rode kop met het groene lichaam loopt, via een lijn, welke begint boven op de schedel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenborst.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de grasgroene rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart: Rood. Door de meer zwarte binnenvlaggen van de staartpennen, is deze rode kleur wat minder helder dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Borst, vanaf de rode bovenborst, samen met buik en onderstaartdek egaal grasgroen, echter wat lichter dan de kleur van het rugdek.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De aftekening van de rode kop, met het verder groene lichaam, dient zo strak en scherp mogelijk te zijn. Vaak is deze aftekening enigszins onregelmatig. Hoewel dit moeilijk helemaal strak te brengen is, dient toch de voorkeur uit te gaan naar een zo strak mogelijke aftekening.
Ook de groene lichaamskleur verdient de nodige aandacht. Vooral tussen de poten wil deze nog wel eens vervagen.
De roodkop papegaai-amadine bezit wat langer verlengde staartpennen dan de driekleur papegaai-amadine. Hierdoor lijkt de roodkop papegaai-amadine iets slanker. De vorm van het lichaam is echter vrijwel gelijk.

ROODKOP PAPEGAAI-AMADINE ZEEGROEN, (Man en pop).

Kop, keel en nek:	Gehele kop dieprose, met een gelige waas. Nek egaal zeegroen. De afscheiding van de rose kop met het zeegroene lichaam loopt, via een lijn, welke begint boven op de schedel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen naar de bovenborst.
Rug- en vleugeldek:	Gehele rug- en vleugeldek egaal zeegroen.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de zeegroene rugdekkleur over in de rose staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart:	Rose. Door de meer zwarte binnenvlaggen van de staartpennen, is deze rose kleur wat minder helder dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Borst, vanaf de rose bovenborst, samen met buik en onderstaartdek egaal zeegroen, echter wat lichter dan de kleur van het rugdek.
Ogen:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Zwart.
Poten en nagels:	Donker hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De bij de wildkleur genoemde keurtechnische aanwijzingen gelden ook voor deze kleurslag. Bij deze mutatie moet gestreefd worden naar een regelmatige reductie van de carotenoïde kleurstoffen, rood en geel, van 50%. Daarnaast is bij de zeegroene roodkop papegaai-amadine de lichaamskleur soms niet egaal. Sommige veren zijn dan groener dan andere. Dit moet als fout worden aangemerkt. De kleur moet zo egaal mogelijk zijn.

ROODKOP PAPEGAAI-AMADINE GELE ZWARTOOG, (Man en pop).

Kop, keel en nek:	Gehele kop dieprood. Nek egaal geel. De afscheiding van de rode kop met het gele lichaam loopt, via een lijn, welke begint boven op de schedel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenborst.
Rug- en vleugeldek:	Gehele rug- en vleugeldek egaal en zo diep mogelijk geel.
Stuit en bovenstaartdekveren:	Op de stuit gaat de gele rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart:	Rood. Door de meer kleurloze binnenvlaggen van de staartpennen is deze rode kleur wat minder diep dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren:	Borst, vanaf de rode bovenborst, samen met buik en onderstaartdek egaal geel, echter wat lichter dan de kleur van het rugdek.
Ogen:	Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel:	Hoornkleurig.
Poten en nagels:	Hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
De aftekening van de rode kop, met het verder gele lichaam, dient zo strak en scherp mogelijk te zijn. Vaak is deze aftekening enigszins onregelmatig. Hoewel dit moeilijk helemaal strak te brengen is, dient toch de voorkeur uit te gaan naar een zo strak mogelijke aftekening.
Ook de gele lichaamskleur verdient de nodige aandacht. Vooral tussen de poten wil deze nog wel eens vervagen.

De gele zwartoog wordt gekweekt d.m.v. selectie uit bonte vogels. Hierdoor worden er regelmatig enkele gepigmenteerde veertjes getoond. Voor een gele zwartoog is dit een duidelijke kleurfout.

VEELKLEUR PAPEGAAI-AMADINE.

Wetenschappelijke naam: Erythrura coloria.
Duits: Buntkopf-Papageiamadine.
Engels: Mindanoa Parrot-finch.
Frans: Diamant de Montagnes.

1. ONDERSOORTEN VAN DE ERYTHRURA COLORIA.

Geen.

2. MUTATIES.

Voorzover bekend zijn er bij de veelkleur papegaai-amadine geen mutaties opgetreden.

3. FYSIEKE STANDAARD.

Formaat: 10 cm.
Model: Het model dient vol en robuust te zijn. Door de korte staart, met de nauwelijks verlengde middelste staartpennen, oogt het model kort en gedrongen.
Staart: Kort. Middelste staartpennen minimaal verlengd.

4: KLEUR- EN TEKENINGSTANDAARD.

VEELKLEUR PAPEGAAI-AMADINE WILDKLEUR, (Man en pop).

Kop, keel en nek: Kop diepblauw. Keel en nek egaal grasgroen. Achter het blauwe masker bevindt zich op de oorstreek een halve maanvormige rode vlek, welke boven het oog begint en eindigt voor de keel. De afscheiding van de blauwe kop met de groene keel, nek en rode halszijden loopt, via een lijn, welke begint bij de onderste hoek van de snavel en in een vloeiende lijn loopt, om de oorstreek en de ogen, naar de bovenkant van de kop. Deze afscheiding is scherp. De aftekening aan de achterzijde van de halve maanvormige rode halsvlek is geen scherpe lijn, maar wel regelmatig.
Rug- en vleugeldek: Gehele rug- en vleugeldek egaal grasgroen.
Stuit en bovenstaartdekveren: Op de stuit gaat de grasgroene rugdekkleur over in de rode staartdekkleur. De afscheiding tussen deze kleurvelden is scherp.
Staart: Rood. Door de meer zwarte binnenvlaggen van de staartpennen, is deze rode kleur wat minder helder dan het bovenstaartdek.
Borst, buik en onderstaartdekveren: Gehele borst, buik en onderstaartdek egaal grasgroen, echter wat matter dan de kleur van het rugdek.
Ogen: Donkerbruin, een lichtere kleur is toegestaan.
Snavel: Zwart.
Poten en nagels: Donker hoornkleurig.

KEURTECHNISCHE AANWIJZINGEN:
Gelet moet worden op een duidelijke en heldere rode vlek op de halszijden. Deze rode vlekken mogen niet doorlopen op de groene keel.
Bastaarden van de driekleur papegaai-amadine met de roodkop papegaai-amadine vertonen ook rode vlekken op de halszijden. Bij deze bastaarden loopt het rood meestal uit op de keel. Poppen van deze bastaarden hebben echter ook regelmatig een groene keel, met alleen rood op de oorstreek. Daar het formaat en het type van de veelkleur papegaai-amadine enkele centimeters kleiner is, zal het formaat en de staartlengte altijd een betrouwbare indicatie zijn, voor het bepalen van de raszuiverheid.